

den materielle, var der sletintet blevet udrettet. Efter syv Aars Anstrengelser og Opofrelser havde endnu ingen af disse sammenfaldende Lerhulers ulykkelige Beboere røbet mindste Tegn til vaagnende Følelse af deres Menneskeværdighed. Snarere klagedes der nu mere end nogensinde over Mosekærsbefolkningens natlige Rapserier fra Kartoffelkuler og Blegepladser, og ofte kunde hverken gode Ord eller høj Betaling drive dem til at arbejde.

Emanuel gik langsomt og saa ganske hensunken i sine Tanker, at han næsten foer sammen ved at se et Menneske dukke op paa Stien et Stykke foran ham. Og hans Uro blev ikke mindre, da han i den duvnakkede og unaturligt langbenede Skikkelse hurtigt genkendte Væver Hansen.

Emanuel havde altid næret nogen Mistillid til Væveren, hvis sære, mistroiske og indesluttede Væsen var saa forskelligt fra hans egen aabne og trohjertede Natur. Særlig i den sidste Tid havde han følt sig utryg overfor ham. Han havde en Fornemmelse af, at denne Mand vilde ham tillivs, men kunde ikke komme undervejr med, hvad det var for Formaal, han gik og skjulte for ham.

De hilste tavse paa hinanden med et Haandtryk og blev staaende hver paa sin Side af Stien.

„Naa, er der noget nyt?“ spurgte Emanuel for dog at sige noget.

„Aa, et og andet sker der jo immer,“ svarede Væveren; han stod med sine store, røde Hænder stukket ind mellem Frakkeærmerne og de sorte Voksdugsmanchetter og saa ud over Markerne. „Men det er desværre ikke altid af det bedste.“

Emanuel kunde høre paa hans Tone, at han havde en Jobs-post at meddele.

„Jeg kan forresten godt følge dig et Stykke Vej, om du saa synes,“ vedblev Væveren. „Jeg har ikke saa travlt idag.“

De gik en Stund i Tavshed.

„Det havde jeg saamænd ellers ikke ventet, at jeg skulde træffe dig saa langt fra Hjemmet, Emanuel. Jeg saa nyssens Kyndløse-Doktorens Vogn age op ad Vejlbys til . . . og jeg veed ikke af, at der er nogen Sygdom der. Hm!“